

„O,” zei Tiet, „dat had ik nooit gedacht.”

„De juffrouw zei ook, dat 't 'n bizondere poes was... kijk 's,” en Bep haalde 'n vettig pakje uit haar zak. „Dàt heeft ze me meegegeven: 'sochtends om acht — 'smiddags om twaalf en 'savonds om zes moet hij zoo'n kalfsoestertje hebben, en hier is ook nog de franje van 'n stoel, waar hij zoo graag mee speelde.”

„Hoe idioot,” vond Lou, maar Tiet ging de franje direct aan 't gordijn vastbinden, terwijl Bep de oester begon te snijden.

„Nou m'n werk is afgelopen,” zei Lou, „dàg jongens, dag poesje... ik raad jullie alleen, verwen het beest niet te veel, dàg! tot morgen!”

— Toen poesje gegeten had en van z'n melkje gedronken met korte likjes van z'n klein rozig tongetje, gingen Tiet en Bep naar bed. De muizen ravotten naar hartelust, maar Bep lag er nu trotsch naar te luisteren. „Niet lang meer,” dacht ze blij.

Toen opeens hoorde ze zachte krabbeltjes aan de deur van de zitkamer... de poes. In 'n oogenblik was ze uit bed: wat scheelde 'm, hàd-ie wel alles? Ja, alles was in orde, en nu ze bij 'm was, snorde hij weer — ze keek rond — de kamer was wit van maneschijn, o, nu wist ze, wat hij wou.

„Tiet, Tiet... hoor 's, toe nou, Tiet, je móét wakker worden, Tiet dan toch!”

„Nou...?” droomerigde Titi.

„De poes krabbelt zoo aan de deur en de maan schijnt...”

„Wat zou dat dan?”

„Poesen wandelen graag in de maan... zal 'k 'm er uit laten.”

„Wel nee,” zei Tiet, „ga maar slapen.”

„Weet je 't zeker! Ben-je wel wakker?”

„Ja, niet er uit laten.”

Bep ging nog eventjes poes in haar armen nemen: „Je mag niet, poesje, 't is niet goed voor je als je naar buiten gaat... de vrouw zou ook wel willen, maar 's nachts moeten we slapen, nacht poes, ga nou stil liggen.”

Toen ging ze weer in bed; maar ze bleef met wijd-open oogen in 't witte licht staren — buiten werd het langzaam aan heel stil — soms knarste 'n sleutel in 't slot en dan schrikte ze overeind, denkend, dat 't poes

was; gerustgesteld hoorde ze dan er na weer de klap van de deur — stilte...

„Als hij maar niet al te erg verlangt,” zuchtte ze even, „want verlangen is zoo'n naar gevoel.”

Ze waren al gauw zóó aan poes gewend, dat ze zich niet meer begrijpen konden, hoe hun leven vól was geweest zonder hem; vooral Bep, die, als 't slecht weer was, dikwijls thuis bleef van college om haar hoest, had zich erg aan hem gehecht: ze kamde hem, waschte soms z'n pootjes met lauw water, leerde 'm opzitten; ze maakte werk van z'n gezondheid, constateerde, dat hij koorts had als z'n neus droog was en vertroetelde hem dan als 'n kindje. Z'n kieskeurigheid was al zóó ver overwonnen, dat hij in den laatsten tijd ook wel biefstuk wilde eten, waar Bep erg blij over was.

Maar op één morgen gebeurde er iets vreeselijks.

't Was negen uur en Lou, lekker frisch gewasschen stond in haar onderlijfje iets aan haar japon te naaien voor den spiegel; Bep lag nog in bed, en speelde piano op 't behangsel: „Toc, Bep, kom er nou uit,” drong Lou, „'t is negen uur... nee, 't is er al over... om tien uur hebben we college — toe nou Bep...” En toen er geen beweging kwam, even later: „Als je nou niet opstaat, ga ik je bed afhalen... ik trek gewoon alles van je weg.”

Bep knuffelde zich nóg lekkerder onder de dekens: „Ik zou wel opstaan,” zei ze met 'n lachje, „maar ik wou eerst iets zoo graag.”

„Nou, wat dan!” vroeg Lou haar japon toehakend.

„Dat je poesje even haalde.”

Lou ging en keek in de zitkamer: Poes was er niet, ze vroeg aan Tiet: nee, die had 'm niet bij zich; toen belde ze de juffrouw: „De poes, juffrouw.” Tiet, die in haar onderrok op de gang kwam, begon hard — hoog te roepen: „Mollie, hannesje, poes, poes, poes, katje, poesje, waar ben je dan.”

Hard — opeens sloeg Bep's deur open: „Waar is die?” vroeg ze bleek, en vloog 't portaal over.

De juffrouw, verlegen, stamelde ekseskuzes: